

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 022006 18 Р
Бања Лука, 15.02.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, предсједника вијећа, Страхиње Ђурковића и Едине Чупељић, чланова вијећа уз судјеловање Сање Орашчанин као записничара, у поступку по тужби С. М. из Б. Л. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 120-510/16 од 9.11.2016. године, туженог Одбора ..., ради поништења рјешења, одлучујући о приједлогу Окружног суда у Бањој Луци за рјешавање сукоба надлежности, на нејавној сједници вијећа одржаној 15.02.2018. године донио је

РЈЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари стварно и мјесно надлежан је Основни суд у Бањој Луци.

Образложење

Ставом 1. диспозитива рјешења број 71 0 Рс 251670 16 Рс од 6.12.2017. године Основни суд у Бањој Луци се огласио ненадлежним за поступање по тужби С. М. из Б. за поништење рјешења Одбора ... број 120-510/16 од 9.11.2016. године, а којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против закључка Републичке управе за ... број 21.01/052-603/16 од 27.10.2016. године. Тим закључком је одбачена пријава тужиоца као неразумљива, јер у пријавном обрасцу није навео назив радног мјеста за које конкурише. Ставом 2. диспозитива рјешења одлучено је да ће по правноснажности рјешења предмет уступити Окружном суду у Бањој Луци на поступање као стварно и мјесно надлежном суду.

Окружни суд у Бањој Луци није прихватио надлежност за одлучивање у овој правној ствари већ је предмет доставио Врховном суду РС на рјешавање негативног сукоба надлежности. У приједлогу Окружни суд Бањалука се позвао на одредбу члана 7. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) којом је прописано да се управни спор може водити само против коначног управног акта, а управни акт је онај акт којим његов доносилац, у вршењу јавних овлашћења, рјешава о извјесаном праву и обавези, односно непосредном личном интересу физичких и правних лица или других правних субјектата у каквој управној ствари, те одредбу члана 9. став 1. тачка 1. тог закона којом је регулисано да се не може водити управни спор против аката донесеним у стварима у којима је судска заштита осигурана ван управног спора, па будући да тужилац тражи заштиту права по основу права на рад, што представља радно-правни спор, то је за поступање по тужби тужиоца, у смислу одредбе члана 26. Закона о судовима Републике Српске („Сл.

гласник РС“ број 37/12, 44/15 и 100/17), надлежан Основни суд у Бањалуци, како је то правилно наведено у правној поуци рјешења Одбора ... које се оспорава наведеном тужбом. Предлаже да се одреди Основни суд у Бањој Луци као стварно и мјесно надлежан суд за поступање у овој правној ствари.

Одлучено је као у диспозитиву рјешења из сљедећих разлога:

Управни спор се, према одредбама члана 7. ЗУС, може водити само против коначног управног акта којим надлежни орган из члана 4. тог закона рјешава о извјесном праву или обавези, односно непосредном личном интересу физичких и правних лица, односно других правних субјеката у каквој управној ствари.

У конкретном случају тужилац се пријавио на конкурс који је Републичка управа за ... објавила у дневном листу “Независне новине” дана 4.10.2016. године и на својој интернет страници за радна мјеста намјештеника: а) Виши сарадник за односе са јавношћу и б) Виши сарадник за анализу и вредновање остварених укупних и појединачних резултата, али да на пријавном обрасцу није навео радно мјесто за које конкурише, због чега је његова пријава одбачена као неразумљива. Против тог закључка тужилац је изјавио жалбу која је одбијена рјешењем Одбора државне управе за жалбе број 120-510/16 од 9.11.2016. године. Тужилац је Основном суду у Баној Луци поднио тужбу којом се тражи поништење наведеног рјешења, те да му се омогући учешће на том конкурс.

Основни суд оглашавајући се ненадлежним за поступање у овој правној ствари наводи да није прихваћена пријава тужиоца по објављеном конкурс па да се не може сматрати “потенцијалним радником”; истиче да је тужилац испунио формалне услове код аплицирања, те да је његова пријава уважена, тада би, као незадовољан кандидат по објављеном конкурс био у обавези, поред потенцијалног послодавца, тужбом обухватити и радника који је по конкурс примљен, те побијати као незаконити акт о пријему истог, онда би се свакако такав спор имао сматрати радним спором, док у овој ситуацији овај спор се не може третирати као радни спор, без обзира на упуту туженог која је дата у побијаном рјешењу.

Одредбом члана 19. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 1/16) је регулисано да радник, као и лице које тражи запослење, не може бити стављен у неравноправан положај приликом остваривања права по основу рада и права на запослење због расе, етничке или националне припадности, боје коже, пола, језика, религије, политичког или другог мишљења и убјеђења, социјалног поријекла, имовног стања, чланства или нечланства у синдикату или политичкој организацији, физичког и душевног здравља и других обиљежја која нису у непосредној вези са природом радног односа.

Према одредби члана 28. став 1. тог закона, кандидат је дужан да приликом заснивања радног односа послодавцу достави исправе и друге доказе о испуњености услова за рад на пословима за које заснива радни однос.

Полазећи од наведених одредби Закона о раду које уређује питања везана за заснивање радног односа, онда је неспорно да лице које жели да заснује радни однос, заштиту својих права остварује тужбом код редовног суда, у овом случају код Основног суда у Баној Луци, како је то правилно наведено у поуци о правном средству рјешења Државне управе за ... чије рјешење тужилац и оспорава тужбом.

Дакле, и у ситуацији када послодавац одбаци пријаву кандидата који се пријавио на радно мјесто за које је расписан конкурс или јавни оглас, има право да тражи заштиту својих права, јер пријава за заснивање радног односа подносиоца може бити одбачена из различитих разлога, па уколико тај кандидат не би имао правну заштиту, онда би био препуштен на вољу послодавца и неизвјесност да ли ће његову пријаву за посао уопште и узети у разматрање.

Уколико би се прихватило резонување из рјешења Основног суда у Баној Луци да пријава подносиоца мора бити претходно прихваћена од послодавца, онда лица чија је пријава одбачена не би могли остварити никакву заштиту, што би довело до елементарног кршења права на рад гарантованог Међународним пактом о економским и социјалним правима, Међународним конвенцијама о раду, чланом 39. Устава РС који прописује да свако има право на рад и слободу рада, те одредбама Закона о раду и другим законим и подзаконским актима.

Право на рад укључује и право да лице поднесе пријаву за оглашено слободно радно мјесто и да послодавац размотри ту пријаву, као и право подносиоца да тражи заштиту права ако његова пријава не буде узета у разматрање из било ког разлога.

Дакле, у сваком случају учеснику јавног конкурса мора бити омогућена правна заштита било код редовног суда, било код окружног суда у управном спору у зависности од категорије радног мјеста за који се врши пријављивање, односно на коју се позицију кандидат пријављује.

У овом случају послодавац је огласио слободна радна мјеста на позицију намјештеника, па се заштита права по основу заснивања радног односа и права из радног односа остварује пред основним судом.

Имајући у виду све наведено, овај (Врховни) суд налази да је Основни суд у Бањој Луци надлежан да поступа у предметном спору као радном спору сагласно одредбама члана 30. тачка б) под 1. у вези члана 26. став 1. тачка а) Закона о судовима Републике Српске и члана 40. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13, у даљем тексту: ЗПП).

На основу изложеног одлучено је као у диспозитиву рјешења сходно примјеном одредаба члана 17. и 22. став 1. ЗПП у вези члана 48. ЗУС.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић